

20 november 1997 frikändes konstnären Mikael Richter från ett åtal för skadegörelse. Utanför biografen Fågel Blå i Stockholm hade han målat en ruta motsvarande en busshållplats men i stället för buss hade han skrivit ordet puss. Gatukontoret polisanmälde saken men åtalet lades ned. Man kan anta att rätten tyckte att det fanns viktigare saker att beivra. Tanken på zoner för ömhetsbetygelser är emellertid inte helt död. I galleriet på konsthallen i Kulturens hus möter oss ännu en parkeringsplats, nu med två rutor. Det är en *Kramparkering* utförd av argentinafödde konstnären Juan Carlos Segovia, som uppenbarligen tycker att det behövs mer av närhet människor emellan. Görs inte detta spontant så får det väl på svenskt vis organiseras så att inga missförstånd uppstår. Segovia som nu genomför sin stipendiatutställning fick för två år sedan Luleå kommuns, ateljéstipendium som innebär förutom en summa pengar fri vistelse under ett år i kommunens atelje på Kronan, f.d. LV7. Segovia, som kom till Sverige för fem år sedan, har en bakgrund som lärare i konst. Han har etablerat sig i Luleå som skulptör och med sitt hantverkskunnande skapat sig en plattform på KKV konstnärernas kollektivverkstad på Kronan. De olika arbeten av Segovia som vi sett tidigare skiljer sig rätt mycket från det han visar i denna utställning. De har präglats av ett slags folkloristisk allmängods som jag personligen tycker har varit lite besvärande. När han i denna utställning blir mer personlig och vänder sig tillbaka mot sin egen barndom, känns uttrycken mer äkta och lättare att ta till sig av. Alla har vi samma botten i oss, oavsett var vi kommer ifrån eller hur unga eller gamla vi är. Vi delar alla samma behov av kärlek, trygghet och bekräftelse.

Det är ju en allmän uppfattning att det självupplevda sett på distans i tid och rum ger viss relief åt det erfarna. Minnena färgas förvisso av det önskade men det gör inte gestaltningen av dessa behov mindre angelägna, snarare tvärtom.

Segovia rör sig i utställningen mellan begreppen, kärlek, närhet, tröst, trygghet och bekräftelse. En ihoptråcklad nallebjörn i juteväv betitlad *Knutminne* med ett pulserande bländande hjärta får representera trösten. En tvådelad sammansinkad droppformad aluminiumgjutning *Du och Jag* blir en sinnebild för närheten. Föremålet *Leksak* blir bokstavligen en illustration till orden kär och lek, en motsvarighet till Rubriks kub där man i stället för färger kan kombinera ord och få alla möjliga betydelser. Järnskulpturen *Vakta mig* för tankarna till barndomsminnen av en hund i förlupen tid. (Det brukar alltid finnas en hund att minnas i de flestas barndom) Att balansera ett så exploaterat begrepp som kärlek kräver dock att man ser upp med var man sätter fötterna och det vinglas understundom en del på linan. I textverken *Ge dig mitt hjärta* och *Björnkram* faller dessvärre Segovia fritt. Fallet blir emellertid inte så långt, han räddas av den försonande lekfullheten och hantverkskunnandet i många av de övriga verken. De sammantagna är den motvikt som återställer balansen i en för övrigt rätt sympatisk utställning.

Bertil Sundstedt